

1. Свети Алексије Човек Божји. Различити су путови којим Бог води оне који желе Њему угодити и закон Његов испунити. У време цара Хонорија у Риму живљаше висок царски достојанственик Јевтимијан, врло угледан и врло богат. И он и жена му Аглаида провођаху живот богоугодан. Иако беше богат, Јевтимијан је седао само једанпут дневно за трпезу, и то по смирењу сунца. Имађаху јединца сина, овога Алексија, који кад одрасте, би принуђен да се ожени. Но он те исте ноћи остави не само жену него и дом оца свога, седе у лађу и дође у град Едесу у Месопотамији где беше чувени лик Господа Исуса, послат од самог Господа цару Авгару. Поклонивши се томе лику Алексије се обуче у одело просјака и као просјак живљаше седамнаест година у том граду, непрестано молећи се Богу у папери цркве Пресвете Богородице. Када се ту прочу као богоугодник, он се убоја од људске славе и оде одатле, седе у лађу да иде у Лаодикију, но промислом Божјим лађа би занесена и доплови чак до Рима. Сматрајући то као прст Божји, Алексије смисли да иде у дом оца свога и да као непознат ту продужи живот свој и подвиг. Отац га не позна, но из милосрђа дозволи му да у дворишту његовом у једној изби живи. Ту Алексије проведе још седамнаест година живећи само о хлебу и води. Злостављан од слугу на разне начине он отрпе све до краја. А када му се крај приближи, он написа једну хартију, стеже у руке, леже и издахну 17. марта 411. године. Тада би откровење у цркви Светих Апостола у виду гласа који рече у присуству цара и патријарха: потражите човека Божја. Мало после откри се, да је тај човек Божји у кући Јевтимијановој. Цар с папом и целом пратњом дође у кућу Јевтимијанову, и после дужег распитивања дознаду да је онај просјак тај човек Божји. Кад уђу у његову избу, нађу га мртва, но у лицу светла као сунце. Из оне хартије родитељи његови сазнају, да је то њихов син Алексије, а невеста, која је тридесет четири године живела без њега, да је то њен муж, и обузе их све неизмерна туга и мука. Но после се утеше видећи како је Господ прославио Свога угодника. Јер, додиром до његовог тела лечаху се многи болесници, и из тела му потече миро благоухано. Тело му сахране у ковчег од мермера и смарагда. Глава му се налази у Светој лаври на Пелопонезу.

2. Свети мученик Марин. Био војник. Не само није хтео принети идолима жртве, него од других принете жртве растури и ногама

погази. Због тога беше мучен и посечен, у III веку. Неки сенатор Астерије, обучен у скупоцену белу одећу, посматрао је страдање светог Марина. И толико се одушевио вером у Христа, који толику храброст даје својим следбеницима, да сам узме тело мучениково на своја леђа, однесе и чесно сахрани. Видевши то, незнабошци и њега убише као хришћанина.

Четвртак пете седмице Великог Поста - Синаксар

СТИХОВИ: Исусе, дај разне начине покајања, онима који сада певају Велики Канон Теби.

У овај дан, по стародревном предању, певамо чин Великог Канона. Овај уистину највећи од свих канона, изврсно и зналачки сачини и написа свети отац наш Андреја, архиепископ Критски, који се назива и Јерусалимски.

Он се крете, дакле, из Дамаска, у четрнаестој години свога живота, и одаде се изучавању граматике.

Завршивши изучавање, остаде у Јерусалиму да проводи монашки живот, живећи преподобно и богољубиво у молитвеном тиховању и безметежном животу.

И многе друге списе, корисне за живот, остави Цркви Божјој, речи и каноне, будући и показујући се обилан ствараоц, особито у похвалним саставима.

Поред многих других молитава, сачини и овај Велики Канон, који садржи безгранично покајање.

Пронашавши и скупивши све повести Старог и Новог Завета, он сачини ово слаткопјеније, од Адама, дакле, па чак до самог Христовог вазнесења и апостолске проповеди.

Подстрекава, елем, овим сваку душу да ревносно и по сили подражава добрима из повести, а зле да избегава, и да увек притиче к Богу покајањем, сузама и исповедањем и другим познатим богоугодним делима.

Осим тога, он је толико широк и пријатан да може и најтврђу душу да омекна и на добру будност покрене, ако се само са скрушеним срцем и великом пажњом пева.

Андреј је ово написао, када и велики патријарх Јерусалимски Софроније написа житије Марије Египћанке.

И ово Житије предлаже нам безгранично умилење, и онима који су много грешили и греше даје утеху, само ако хоће да одступа од зла.

А беше одређено да се у овај дан пева Канон и чита Житије ради овога узрока:

Пошто се Света Четрдесетница приближава крају, да не би неки, будући лењиви за духовне подвиге и немарни оставили и престали потпуно да буду у свему целомудрени.

Превелики, дакле, Андреј, као неки учитељ, кроз повести Великог Канона, казујући врлине великих људи и уједно застрањивање злих, као да је хтео рећи: оне који се труде ваља подстицати да још храбрије сежу напред.

А свештени Софроније, изванредном речју својом, чини опет да буду целомудрени, и к Богу их подиже, да не клону нити очајавају, ако некада грехом неким захваћени бише. Јер Колико је Божје човекољубље и жалостивост према онима који се свом душом труде да се обрате од пређашњих грехова, показује ова повест о Марији Египћанки.

Овај Канон се назива „Велики Канон“, рећи ће неко, по самим мислима и примерима; јер је плодан његов творац, који је изврсно то сложио. И док остали канони имају по тридесет и нешто мање тропара, овај пак има двеста педесет, од којих сваки роси неизрецивом сладошћу. Овај Велики Канон, дакле, на прикладан начин прибавља и велико покајање, због чега се и чита у Великој Четрдесетници.

Овај изузетни и Велики Канон и Слово о Преподобној Марији, сам отац наш Андреј, први у Цариград донесе, када од Јерусалимског патријарха Теодора би послан у помоћ Шестом Васељенском Сабору.

Тада се Андреј особито истакао борећи се против монотелита (једновољаца); уз то пребивајући код монахујућих, причислио се клиру Цркве у Цариграду, где је постављен за ђакона и хранитеља сиротиње.

Мало затим, постао је архиепископ Крита; касније пак, дошавши негде близу до места званог Јериса у Митилини, отиде ка Господу, бивши довољно у заједници са својим престолом. Молитвама светог Андреја, Боже, помилуј и спаси нас!